

Poštovani! U Vašem listu u dva nastavka objavili ste tekst dr. Maria Mikolića pod naslovom „Jao pobijedenima“ i „Osveta nakon predaje“, stoga Vas molimo, da temeljem Zakona o javnom informiranju objavite naš odgovor na istim stranicama lista:

Gosp. Mikolić u ovim pisanijama pristupa jednostrano prema žrtvama rata, što je nepresušna tema grubih povijesnih revizionista ratnim događanjima s ciljem, da se u javno mijenje usadi i petrificira posve lažna slika o sukobljenim stranama u Drugom svijetskom ratu, izvrtavanjem ili prešućivanjem povijesnih istina i Orvelovsko stvaranje poželjne prošlosti i rehabilitaciji duha Pavelićeve Hrvatske i preklinjanje svega partizanskog.

Niti jednom riječju ne govori o odgovornosti nacifašista za stravične strahote počinjene nad nedužnim istarskim stanovništvom, na taj se način najlakše dezinformira neupućena javnost. Ne bi voljeli vjerovati da gosp. Mikolić to čini namjerno.

Uz ostalo navodi: „Dan pobjede 1945. godine obilježen nažalost prolivenom krvlju poraženih koji su pred pobjednike izašli uzdignutih ruku. Upravo me taj čin ponukao da ovo pišem. Ne da bacim sjenu na dane slavlja, već da potaknem jedno novo razmišljanje u pristupu događajima pa čak i da izazovem i neku javnu ispriku nasljednicima poraženih, kada već pobjednici to nisu na vrijeme učinili.“ I piše dalje: „Što se dogodilo? Teško je to reći, jer ima mnogo provjerenih i neprovjerenih informacija.“, ali istovremeno tvrdi o krvavim zločinima partizana. Sve svodi na osnovi citata iz knjige Lina Vivode, tada dječaka od 10-tak godina okorjelog mrzitelja Slavena i naše NOB-e, bez ikakvih argumentiranih dokaza, bez komentara o povijesnim činjenicama, na izmišljotinama, rekla- kazala, bujnom pokvarenom maštom, uzimajući „zdravo za gotovo“ kako navodi Mikolić, a prenosi i prof. H. Buršić.

Ocjenjujemo da gosp. Mikolić luta u bezpućima svojih povijesnih refleksija o događajima o završnim operacijama za oslobođenje Pule.

Svaki rat je teška tragedija za sve koji u njemu učestvuju. Povijest je dokazala da nema bezgrešnih ratova. U NOB-i koja nam je od fašizma nametnuta bilo je i niskih udaraca što je u bezkrupuloznoj borbi i donekle normalno.

Nacifašizam je odgovoran za veliku tragediju čovječanstva u Drugom svjetskom ratu, zajedno sa svojim vjernim slugama, kod nas ustaša, četnika, belogardejaca i drugih kvislinga koji su se odrekli državnog prava i provodili rasističke genocidne zakone, imali zločin u programu i njegovoj primjeni, kada je stradalo 56 milijona ljudi (40 milijona u Evropi i 15 milijona na Pacifiku), od toga je bilo 24 milijona vojnih žrtava i 32 milijona civilnih i 35 milijona ranjenika. Pred nacifašističkim terorom je bježalo 110 milijona ljudi, a 45 milijona je bilo uhapšeno, deportirano ili raseljeno. Radi stvaranja prostora za arijevsku rasu u logorima je ubijeno 17,5 milijona ljudi, od toga Židova 6 milijona.

U Hrvatskoj je stradalo 271.000 ljudi, od toga 66.000 boraca NOB-e, 52.000 kvislinga i 153.000 civilnih žrtava rata.

Istra je za svoju slobodu i sjedinjenje s maticom domovinom platila sa 17.000 žrtava. Samo u osam dana u Romelovoj ofenzivi u užem dijelu Istre nacifašisti su na najbrutalniji način pobili 2.500 naših nedužnih građana, među njima mnogo nedužne djece, žena, staraca, žive palili, masakrirali, pred vlastitim majkama ubijali djecu. Samo su tada odveli 6.800 Istrana u koncentracione logore smrti, od kojih se većina nije vratila svom domu, zapalili 1.040 stambenih zgrada i mnogo gospodarskih objekata. Bila je to najveća tragedija istarskog stanovništva u ukupnoj njoj povijesti. Ljudi su bili ogorčeni i s pravom su tražili da se počinitelji kazne.

Pitamo tko je masakrirao i poubijao ove ljude i spalio naša sela i naselja? Zar su to radili humanisti?

Sa satnovišta religije zločin je uvijek zločin, ali sa stanovišta povijesti, etike, pravde i morala radi se o bitno različitim zločinima sukobljenih strana u Drugom svjetskom ratu. Na našoj strani je pravda i legitimitet, a na drugoj strani agresija, represija i bezakonje. Jer se nivelacijom i relativizacijom ne možemo složiti, koje temeljita analiza ne može izjednačiti vrijednosti antififašizma i ciljane genocidne poduhvate nacifašista i njegovih kvislinga.

I zločine treba selektirati, jer nisu svi isti, žrtve su žrtve, ali nisu sve žrtve iste, a niti su sve žrtve nevine.

O događajima prilikom oslobođenja Pule govore veoma jasne i nepobitne činjenice, kojim svjedočimo. U razgovoru naših predstavnika sa predstavnicima njemačkog pulskog garnizona

na Busoleru zatraženo je od Nijemaca bezuvjetna predaja. To su odbili, šta više upravo se komandant garnizona ponašao vrlo arogantno i prepotentno, tražio je, da im se omogući nesmetan prolaz prema Trstu. Pregovori nisu dali željenog rezultata. Nijemci se povlače na Muzil, poznatu izuzetno snažnu vojnu utvrd, veoma dobro u svakom pogledu opskrbljenu, u što se uvjerio i pisac ovih redaka i svjedok događaja, u namjeri da se predaju našim zapadnim saveznicima sa kojima njemački Wermah pregovara, ali bezuspješno. Šta više drže se naredbe admirala Deniza, hitlerovog nasljednika koja glasi: „Povlačiti se u Angloameričku zonu kako bi se kasnije, eventualno zajedno sa zapadnim saveznicima nastavio rat protiv boljševika“ „Mi nastavljamo borbene operacije samo s jednim ciljem i do onog momenta dok Englezi i Amerikanci ne shvate, da se zbog vlastite zaštite moraju boriti udruženi s nama“.

Nijemci u Puli su bili svijesni da se nalaze u klopki, zato su se i prema građanima ponašali pažljivo i izvinjavali za eventualno počinjene zločine, ali ne zbog humane pažnje prema građanima, već zbog sebe, da bi ublažili oštricu i gnjev građana za počinjeno zlo u ratu u Istri. Istina je, da smo ušli u Pulu, moja jedinica 2. maja bez ispaljenog metka do linije fronte pred Muzilom gdje su nastavljena borbena djelovanja u kojima se i gine. I da njihova vojna moć nije u Puli tih dana maksimalno korištena jer bi im to još više otežalo položaj, o čemu su itekako vodili računa, jer su bili svijesni o svom nezavidnom položaju. Četvrta armija oslobodila je Trst već 1. maja.

Objekte u Puli u ratu osiguravali su pod vrlo teškim uvjetima naši aktivisti u gradu, a neki su i stradali.

Nije istina da se njemački garnizon Pule predao dan prije kapitulacije Njemačke, kako navodi Mikolić. Onu noć kad je objavljena njemačka kapitulacija, ujutro smo ugledali bijele zastave na Muzilu, svjedočim lično, kao učesnik u borbama za oslobođenje Pule i posjeti tog jutra Muzilu i predaji zarobljenika. Bio sam prisutan kod popisivanja zarobljenika u dvorištu komande mornarice u dvije kolone, a jedan dio je popisivan u Kvintu – Gortanova kasarna u Šijani. Koliko je bilo zatvorenika neznam, govorilo se da ih ima više od 2.000. U Puli nije bilo nikakvih nedoličnih ponašanja prema zarobljenicima, a još manje ubojstava. Zatvorenici su upućivani dalje u sabirne centre. Dobro je poznato da su njemački zarobljenici iza rata radili po Istri: u rudniku Raša (velika je izmišljotina pokvarenjaka da su tamo pogubljeni), na cestogradnji Pula-Plomin prema Opatiji, podigli su i popravili gotovo sve mostove u Istri, u brodogradilištu Uljanik i drugdje.

Ova maštovita gospoda pitaju gdje su završili njemački zarobljenici u Puli?

Sve su ratne jedinice imale ratne prijeko sudove u JA i nitko nije bio ovlašten vršiti bilo kakve egzekucije nad zarobljenim neprijateljskim vojnicima. Moguće je, da je prijeki sud osudio jedan broj najodgovornijih nacifašista za stravična stradanja nedužnog istarskog stanovništva. Očito je, da se osveta nije mogla izbjeći u tom apokaliptičkom bezkrupuloznom ratu, što je i procjena gotovo svih istraživača i analitičara ratnih događanja.

Mnogi nacifašisti predani su redovnim sudovima, koji su procesuirani.

Dr. N. Anić u svojoj knjizi „Antifašistička Hrvatska 1941-1945.“, analizira i navodi argumentirane podatke iz Državnog arhiva – Arhiv VII K. 2207,f.4.reg.broj: 30-15 i f. 1.reg.2-6: „U završnim operacijama Četvrta armija je od 20. ožujka do 7. svibnja 1945. godine zarobila 52.458 vojnika i časnika među kojima i tri generala (u ovoj brojci su i zarobljenici pulskog garnizona).

Krajem 1945. godine u Jugoslaviji je bilo 355.785 ratnih zarobljenika od kojih 114.000 domobrani, ustaše, legionari, slovenski domobrani, četnici, nedićevci, ljotićeveci, muslimanska milicija i 7.777 Volksdeutschera.

Do 18. siječnja 1949. amnestirana su 113.252 ratna zarobljenika koji su pripadali jugoslavenskim narodima. Amnestirano je i 7.011 Volksdeutschera. Ukupno je tijekom 1946., 1947., i 1948. godine amnestirano 120.263 ratna zarobljenika. U ovom istom vremenu došlo je do repatriacije njemačkih ratnih zarobljenika. Ukupno je repatrirano 213.387 ratnih zarobljenika iz Njemačke, Austrije i drugih koji su bili u Wehrmachtu.

Iz toga proizlazi da je tijekom 1946., 1947. i 1948. deportirano i amnestirano 333.650 ratnih zarobljenika. Ostalo je 18. siječnja 1949. godine 748 ratnih zarobljenika uglavnom osuđenika koji su tada optuženi.

Postoji podatak, da je u zarobljeničkim logorima umrlo 10.621, a da je pobjeglo 4.407 ratnih zarobljenika. /(Isto Arhiv VII k.2207...)“.

Gospodin Mikolić predlaže, da se posthumno dade priznanje i podigne spomenik komandantu njemačkog garnizona u Puli, zbog njegovog navodnog humanog odnosa prema građanima i

gradu. Onaj koji je od Hitlera dobio odlikovanje „Zlatni križ“ za ratne podvige u provedbi nacističke ratne genocidne doktrine nije bio humanist, osim prividno, kad se uvjerio da je rat izgubljen, da bi ublažio svoju odgovornost za teške zločine nacifašizma. Mi se ne možemo i nećemo kanjati nacistima jer se time glorificira nacifašistička ideologija i vrijeđa naše velike žrtve date sa svoje nacionalno i socijalno oslobođenje, tu višestoljetnu težnju Istrana, a izvojevane u našoj slavnoj antifašističkoj borbi. Ovaj Mikolićev stav je najteži oblik revizije povijesti, a na reviziju povijesti se nesmiije šutjeti, jer ne samo što se tako vrijeđa naše žrtve i gazi po idealima slobode i sjedinjenja s domovinom Hrvatskom već se time vrijeđa cjelokupno slobodoljubivo čovječanstvo svijeta i njegovu veliku žrtvu u Drugom svjetskom ratu i novi svjetski demokratski poredak temeljen na antifašističkim vrijednostima.

I sa brojevima žrtava se mistificira i preuveličava. Svatko ima pravo da se pokloni i sjeća svojih mrtvih, što je ljudski, bez obzira na kojoj su strani u ratu učestvovali, ali javno glorificirati i klanjati se nacifašistima, nečastan je i sramotan čin što nije pijetet prema mrtvima već pokušaj rehabilitacije zločinačke ideologije.

Upravo to Mikolićevo novo razmišljanje kako navodi u svom tekstu, nas upozorava na pokušaje da se ponovno piše povijest Drugog svjetskog rata, što ne može zasjeniti našu povijest, a niti one koji su tu povijest stvarali.

Mi razumijemo potrebu istraživanja teza o prošlosti, ali ne prihvaćamo jednostrane kvazi istine, izmišljotine, mistifikacije, pretpostavke koje nisu temeljene na argumentiranim dokazima i cjelini istine koja je najuzvišenija ljudska vrednota, a u svojoj bujnoj mašti iznose Lino Vivoda i na njima svoje teze o stradanjima njemačkih zarobljenika u Puli gradi i prenosi Mario Mikolić.

I prešućivanjem činjenica kao i prevrtavanjem povijesnih istina o događajima, krše se ljudska prava i na taj se način vrši revizija povijesti, a na reviziju povijesti ne smijemo šutjeti.

U Puli, 2. srpnja 2014.

Za Predsjedništvo Saveza antifašista Istarske županije

Tomislav Ravnić